

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1210/2014
25.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Б.В., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Б.В., адвоката М.Ј.-Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 1117/10 од 24.06.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж бр.195/14 од 24.09.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 25.12.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Б.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 1117/10 од 24.06.2014. године и Вишег суда у Чачку Кж.бр.195/14 од 24.09.2014. године у односу на повреде Закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, члана 439. тачка 3) ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К бр.1117/10 од 24.06.2014. године окривљена Б.В., оглашена је кривом да је извршила кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од три месеца у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 26.05.2014. до 24.06.2014. године. Окривљена је обавезана да на име судског паушала плати износ од 4.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 31.400,00 динара, и да оштећенима А. и М.К. на име трошкова поступка плати износ од 168.600,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж бр.195/14 од 24.09.2014. године, усвојена је жалба браниоца окривљене, па је првостепена пресуда преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд окривљеној за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашена кривом изрекао условну

осуду тако што јој је утврдио казну затвора у трајању од три месеца и истовремено одредио да се она неће извршити уколико окривљена у року од једне године не изврши ново кривично дело, док је у преосталом делу жалба одбијена као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљене Б.В., адвокат М.Ј.-Б., поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, члана 439. тачка 3. ЗКП, члана 441. став 4. ЗКП и члана 210, 211. и 507. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и наведене пресуде преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе као и да у смислу члана 488. став 2. ЗКП, буде обавештена о седници већа.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене Б.В. у захтеву за заштиту законитости наводи да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се заснива на доказу на коме се по одредбама тог Законика не може заснивати и то на снимцима телефонских разговора који су вођени између окривљене и оштећеног, који снимци су, према наводима захтева прибављени супротно члану 16. ЗКП и члану 82. ЗКП и као такви не могу бити коришћени у кривичном поступку на основу члана 84. ЗКП, јер је суд био у обавези да их у смислу члана 84. став 2. ЗКП и члана 237. ЗКП издвоји из списка и чува у посебном запечаћеном омоту.

Врховни касациони суд налази, а насупрот наводима захтева браниоца окривљене, да правноснажна пресуда није донета уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и да наведени снимци телефонских разговора између окривљене и оштећеног А.К. нису прибављени супротно одредбама члана 16. и 82. ЗКП и да представљају законите доказе. Ове наводе, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене, неосновано је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на стр.2. и 3. образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да се наведени докази не могу сматрати недозвољеним доказима у смислу члана 16. ЗКП, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и на њих упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда захтевом браниоца окривљеног неосновано се указује и да је другостепеном пресудом учињена повреда Кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на штету окривљене тиме што је другостепени суд окривљеној за предметно кривично дело изрекао условну осуду, а да притом није навео да ће се у случају њеног опозивања време проведено у

притвору урачунати у изречену казну затвора у трајању од три месеца, па је на наведени начин, према наводима захтева другостепени суд повредио одредбу члана 424. став 1. тачка 7) ЗКП, о урачунавању притвора у изречену казну затвора.

Врховни касациони суд налази да другостепени суд на наведени начин није одлуком о кривичној санкцији повредио кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП, имајући при том у виду и одредбу члана 278. ЗКП, која прописује да ће у случају да се појави сумња о дозвољености извршења судске одлуке или о рачунању казне или ако у правноснажној пресуди или решењу које одговара пресуди није одлучено о урачунавању притвора или раније извршене казне, или урачунавање није правилно извршено, о томе одлучити посебним решењем суд који је судио у првом степену, на који начин ће суд отклонити учињену повреду закона код урачунавања притвора, па су неосновани наводи захтева браниоца окривљене да је другостепеном пресудом повређен Кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Бранилац окривљене побија нижестепене пресуде и због повреде Закона из члана 441. став 4. ЗКП, указивањем да су првостепени, односно другостепени суд приликом одлучивања о трошковима кривичног поступка обавезали окривљену да оштећенима надокнади трошкове поступка у износу од 168.600,00 динара, а да се при том не ради о нужним и неопходним трошковима, нити трошковима које је окривљена изазвала својим понашањем у току кривичног поступка, те се тако не ради о скривљеним трошковима у смислу члана 263. ЗКП, већ о суђењу у неразумном року од пет година, за кривично дело за које је запређена казна затвора у максималном трајању од три године, па су првостепени и другостепени суд на наведени начин поступили супротно члану 261. став 2. тачка 8) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване, јер је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом па је у смислу члана 264. став 1. ЗКП, дужна да накнади трошкове кривичног поступка који обухватају и нужне издатке оштећеног и његовог законског заступника, као и награду и нужне издатке његовог пуномоћника на основу члана 261. став 2. тачка 8) ЗКП, па су следствено томе неосновани наводи захтева браниоца окривљене да она није могла бити обавезана и на плаћање ових трошкова.

Стога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио неоснованим и у односу на повреду Закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Поред тога, захтевом браниоца окривљене истиче се да су побијане правноснажне пресуде донете уз учињену повреду закона, одређивањем притвора као нужне и неопходне мере и то супротно члану 210. и 211. ЗКП, јер притвор није сведен на најкраћу и нужну меру, а да при том није постојао ниједан законски разлог предвиђен чланом 211. ЗКП за одређивање притвора, као и да је окривљена дана 24.10.2011. године, изнела своју одбрану на главном претресу, па је пресуда могла да буде донета и у одсуству окривљене, те да је стога првостепени суд повредио закон поступивши супротно члану 507. став 2. ЗКП, имајући у виду да саслушање окривљене није било нужно, с обзиром да је раније била саслушана. Имајући у виду да наведене повреде закона чланом 485. став 4. ЗКП, нису предвиђене као разлог за подношење овог ванредног правног лека од

стране окривљеног преко браниоца, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**